

[Lilli Gyldenkilde]

Det er blevet oplyst, at i Vejle amt står der 87 ubesatte pladser og venter på sygeplejersker. Samtidig har det i årevis været et problem, at uddannelseskapaaciteten for sygeplejerskeelever er for lille. Hertil skal føjes, at unge kvinder står i kø til disse uddannelser og alt for mange får afslag på en uddannelsesplads. Dette er ikke kun tilfældet i Vejle amt.

Problemerne er bl.a., at der er et såkaldt flaskehalsproblem, dvs. for få praktikpladser. Det må være muligt at finde frem til løsninger, således at der er uddannede sygeplejersker i det mindste til de stillinger, der er til rådighed.

Jeg skal ikke undlade at gøre opmærksom på, at den arbejdstidsnedsættelse, der sættes i værk 1. januar 1987, vil forstærke mangelen på sygeplejersker.

Svar (17/1 86):

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Dansk Sygeplejeråd har gennem flere henvendelser til offentlige myndigheder i 1985 givet udtryk for, at uddannelseskapaaciteten for sygeplejersker burde udbygges, idet Sygeplejerådet forudså en stigende mangel på sygeplejersker.

Jeg har gennem de seneste par år bl.a. sammen med undervisningsministeren og de kommunale organisationer arbejdet på at få forøget uddannelseskapaaciteten for netop sygeplejersker gennem at sikre en opfyldelse af den såkaldte 1.000-pladsaftale om forøgelse af uddannelseskapaaciteten for plejepersonale.

I forbindelse hermed er antallet af uddannelsespladser for sygeplejersker siden 1982 forøget med 293. Da en væsentlig del af forøgelsen imidlertid først er sket i 1984 og 1985, vil effekten heraf først vise sig i de kommende år, og først i 1989 er udvidelsen fuldt ud slået igennem. Som jeg også oplyste i mit svar af 13. september 1985 til folketingsmedlem Leif Hermann på spørgsmål nr. S 1708, mener jeg derfor, at yderligere initiativer på området må afvente effekten af denne kapacitetsudvidelse.

Spm. nr. S 510

Til *justitsministeren* (9/1 86) af:

Annelise Gotfredsen (KF):

»Hvad mener ministeren der bør gøres for at udbrede kendskabet til voldsorfes mulighed for at få erstatning?«

Svar (17/1 86):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Efter min opfattelse bør der i den vanskelige situation, voldsorfne befinder sig i, ydes dem den bedst mulige bistand.

Jeg kan i den forbindelse oplyse, at der med virkning fra den 1. juli 1985 er gennemført nye regler om erstatning fra det offentlige til ofre for forbrydelser. De nye regler indebærer navnlig, at ofre for forbrydelser har et egentligt retskrav på erstatning fra det offentlige for skader, der forvoldes ved straffelovsovertrædelser.

Efter den gældende ordning har politiet til opgave at bistå den skadelidte med råd og vejledning, herunder om retten til at få erstatning fra det offentlige. Med henblik på at sikre, at personer, der er berettigede til at fremsætte erstatningskrav, gøres bekendt med muligheden herfor, udsendte rigsadvokaten i 1977 nogle retningslinier til politiet, hvorefter politiet i forbindelse med behandlingen af de enkelte voldssager skal vejlede skadelidte om muligheden for at opnå erstatning fra statskassen.

I forbindelse med lovændringen i 1985 har justitsministeriet udarbejdet nye ansøgningskemaer til brug ved ansøgning om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser. Ansøgningskemaet indeholder bl.a. en vejledning om de gældende regler.

Justitsministeriet har endvidere i forbindelse med lovændringen i en cirkulæreskrivelse til politiet understreget politiets pligt til at vejlede voldsorfne om erstatningsmuligheden hos det offentlige.

Spørgsmålet om tilvejebringelse af en ordning, hvorefter voldsorfne – i lighed med, hvad der gælder om sager vedrørende voldtægt m.v. – kan få beskikket en advokat, er for tiden genstand for overvejelse i et udvalg under justitsministeriet. Det er min umiddelbare opfattelse, at en sådan ordning vil kunne forbedre voldsorfes retsstilling. Det vil i givet fald være nødvendigt at gennemføre ændringer i retsplejeloven, og jeg finder det rigtigst at afvente udvalgets betænkning, inden der tages endelig stilling til spørgsmålet.